

OLGA JEVRIĆ

SKULPTURE I FOTOGRAFIJE

MUZEJ SAVREMENE
UMETNOSTI VOJVODINE

OLGA JEVRIĆ, SKULPTURE I FOTOGRAFIJE

Muzej savremene umetnosti Vojvodine

Novi Sad, 10 - 25. april 2014.

OLGA JEVRIĆ, SKULPTURE I FOTOGRAFIJE
Muzej savremene umetnosti Vojvodine, Novi Sad
10 - 25. april 2014

 MUZEJ SAVREMENE
UMETNOSTI VOJVODINE

BEL ART

Muzej savremene umetnosti Vojvodine, Novi Sad
Kuća legata, Beograd
Galerija Bel art, Novi Sad

Urednici:
Sanja Kojić Mladenov
Ana Veljković
Vesna Latinović

Autori izložbe i tekstova:
Sava Stepanov
Dejan Vučetić

Dizajn:
Ljubomir Maksimov

Fotografije:
Vladimir Popović
Hristifor Nastasić
Kuća legata
Igor Grandić

Štampa:
Danijel Print, Novi Sad

Tiraž: 400

Na koricama:
Dislokacija I a, 1967-69.
Astatična kompozicija, 1991. (detalj)

Realizaciju izložbe pomogao:

 Telekom Srbija

Memento II a, 1956-57.

Predlog za spomenik Zenica II a, 1961.

Sava Stepanov

OLGA JEVRIĆ – UMETNOST PRECIZNE PLASTIČKE MISLI

U našoj umetnosti skulptorsko stvaralaštvo Olge Jevrić je, na odista veličanstven način, trajalo više od pet decenija. Na horizontu srpskog i jugoslovenskog likovnog stvaralaštva njena skulptura se javlja kao značajan i autoritativan primer niza adekvatnih reakcija na izazove sveta i impulse aktuelne umetnosti. U prelomnim pedesetim godinama prošlog veka, upravo je Olga Jevrić svojim „Prostornim konstrukcijama“ prezentovanim na prvoj samostalnoj izložbi u beogradskoj Galeriji ULUS-a (1956) a potom i na Bijenalu u Veneciji (1958), ostvarila najdrastičniji zaokret u našoj umetnosti ka modernizmu; ka onoj autonomiji umetnosti koja konstituše autentičnu plastičku misao - kakvu samo umetnost može da ponudi poput uglednog modela - društvu, drugim znanjima i drugim praksama.

Skulptura Olge Jevrić je, veoma često, bila „prisvajana“ u okrilja različitih aktuelnih tendencija, iako zbog svoje permanentne samosvojnosti, dosledno i suštinski nikada nije pripadala ni jednoj od njih. Ipak, teoretičari i kritičari su se obraćali njenoj skulpturi u više ključnih momenata tokom proteklih umetničkih zbivanja u drugoj polovini XX i početkom XXI veka. Pronađene su „dodirne tačke“ njenih ostvarenja sa dominirajućim stilskim karakteristikama, pa je njena skulptura „prozivana“ radi jačanja pokreta enformela krajem pedesetih i početkom šezdesetih; isticana kao primer ekspresionističkih tendencija; bila itekako ugledna među akterima „nove umetničke prakse“ pogotovo u procesima problematizacije

medija skulpture tokom sedamdesetih; prepoznata kao anticipator, ali i kao akter, (neo)ekspresionističke „umetnosti osamdesetih“; da bi se tokom devedesetih godina prošlog veka čak direktno uključila u aktuelnosti (nove) skulpture, svojim tada izvajanim geometrizovanim oblicima... Konačno, njen strukturalistički skulptorski koncept mogao se prihvatiti kao ekskluzivan doprinos polivalentnoj „umetnosti posle 2000-te“.

Zahvaljujući izuzetno čvrstim koncepcijskim postavkama sasvim primerenim biću skulpture, zahvaljujući sposobnosti da svoj plastički iskaz zasnije na neprikosnovenosti forme, kao i na autohtonosti i univerzalnoj snazi likovnih i skulptoralnih elemenata, Olga Jevrić je ostvarila delo koje zrači univerzalnim formalnim i metaforičkim značenjima. U njenom opusu sve je zasnovano na doslednom poštovanju trijadne konstitucije skulpture a materijal-masa-prostor su međusobno sintetički povezani. No, umetnica je taj odnos permanentno proveravala kako bi dospela do samosvojnosti i samostalnosti dejstva tih skulptorskih elemenata. Konceptualni i analitički pristup mediju skulpture, međutim, nikako nije omeo vajarku da unutar svog skulptorskog dela izrazi autentičan, subjektivistički, sasvim personalan stav. Skulptura Olge Jevrić, istovremeno, odaje utisak ekspresivnosti, gestualnosti, sugestivne snage i egzistencijalne energije ali i tanane senzibilitnosti, osećajnosti, čak krhkosti i fragilnosti. U znaku tih i takvih dihotomskih konfrontacija, umetnica je ostvarila istinski uzlet stvaralačkog duha.

Eksponati ove novosadske izložbe su preuzeti iz Legata Olge Jevrić (Kuća legata, Beograd), uz skulptorskih nekolicinu ostvarenja iz zbirke Galerije Terra u Kikindi i jedne skulpture iz kolekcije Galerije SANU Ogranak u Novom Sadu.¹ U izložbenosti prezentaciji, pored skulptorskih ostvarenja, prezentovan je i izbor umetničkih stvaralačkih fotografija, nastalih u pe-

¹ Olga Jevrić je skulpturu Za izotopni prostor II a (1992) poklonila Galeriji SANU u Novom Sadu, 2001. godine.

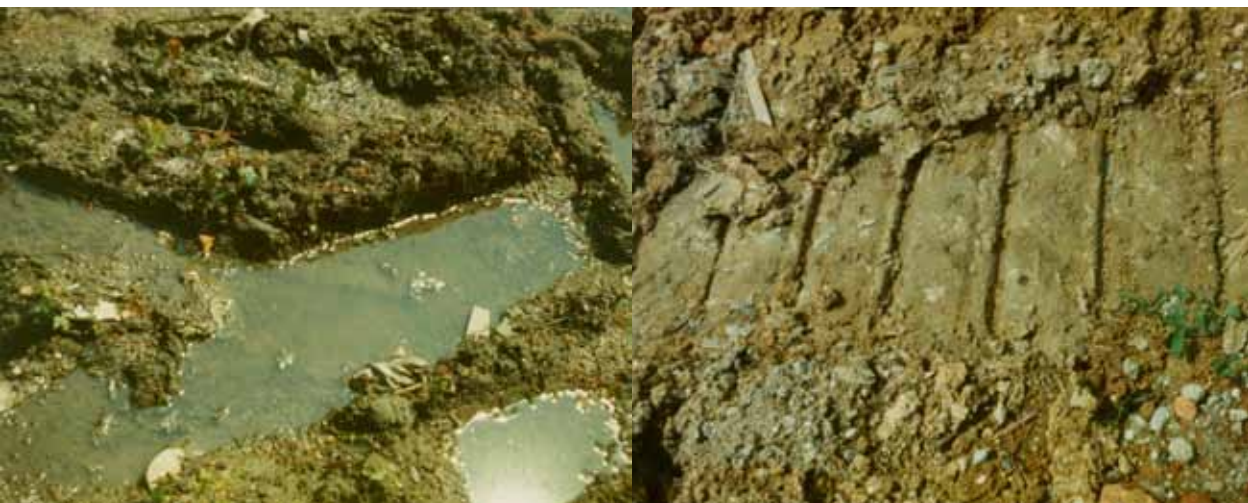
riodu od 1984. do 2003. godine. Prvi put je svoje fotografije Olga Jevrić izlagala na samostalnoj izložbi u Galeriji Zlatno oko u Novom Sadu, 1993. godine a ta postavka je predstavljala pravo iznenađenje jer je svoj fotografski opus Olga Jevrić ostvarivala diskretno, u „zaleđu“ vlastite skulptorske prakse. No, u kritici je već postojao termin „fotografija umetnika“ kojim je naznačen deo specifičnog procesa tehničko-tehnološke tranzicije u umetnosti. Tako se ispostavilo da je, i svojom fotografskom aktivnošću, Olga Jevrić još jednom pokazala svoj permanentni dosluh sa impulsima sveta i aktuelnostima u umetnosti, i sposobnost da bude sugestivni anticipator budućih zbivanja. Uz to umetnica je potpuno svesna dokumentarističkog specifikuma fotografije: svaki njen snimak uvek je interpretacija istinskog, konkretnog i stvarnog sveta. A to što u tim realističkim fotografskim prizorima dominira autentičan unutarnji svet Olge Jevrić, dokaz je neprikosnovenosti njenog snažnog i vitalnog stvaralačkog bića, toliko dragocenog u umetnosti, kulturi i istoriji našeg podneblja.

...

Neposredan povod priređivanju ove izložbe jeste prošlogodišnja dodela Nagrade Sava Šumanović. To priznanje je Olgi Jevrić pripalo za ostvarene visoke stvaralačke domete te za ustanovljenje autentičnog modernističkog koncepta u srpskoj umetnosti XX veka.

Na jedan specifičan način izložba u Muzeju savremene umetnosti Vojvodine, sasvim diskretno, napominje i dragocene aktivnosti Olge Jevrić u vojvođanskom umetničkom prostoru. Sredinom proteklog veka, u vreme burnih umetničkih dešavanja u našoj umetnosti, Olga Jevrić aktivno učestvuje u radu tada izuzetno značajnih vojvođanskih umetničkih kolonija - u Bačkoj Topoli (1956) i u Ečki (1957-1963). Njen „visoki modernizam“ je, zasigurno, imponovao učesnicima tih umetničkih skupova - okupljenih

zbog zajedničke težnje da se prevladaju nametnuti kanoni socijalističkog realizma i ostvari pravo na slobodu umetničkog mišljenja i autentičnog modernističkog izražavanja. Takođe, krajem tog nesretnog dvadesetog stoleća, tokom fatalnih devedesetih obeleženih još jednim kriznim prepletom politike i umetnosti, Olga Jevrić je radila u kikindskoj „Terri“ (1991) te u apatinskom „Meandru“ (1994), a tamo realizovanim skulpturama najdirektnije se uključila u aktuelne procese obnavljanja modernističkih principa... U vojvođanskim galerijama Olga Jevrić je učestvovala na više grupnih izložbi a priredila je niz samostalnih izložbenih prezentacija. Svaka od tih izložbi je imala svoje specifičnosti – poput objave dostignutih visokomodernističkih osobnosti (Sremska Mitrovica, 1960); potom počasnog ukazivanja na krucijalni doprinos srpskoj i jugoslovenskoj skulpturi XX veka (Homage a Olga Jevrić na Petoj pančevačkoj izložbi jugoslovenske skulpture, 1989); premijerne prezentacije fotografskog opusa (Galerija Zlatno oko, Novi Sad, 1993); sažetog prikaza njene velike retrospektive premierno održane u Galeriji SANU u Beogradu (Galerija SANU-Ogranak u Novom Sadu, 2001), pa sve do prezentacije tek formiranog beogradskog Legata Olge Jevrić (u Galeriji savremene umetnosti – poklon zbirci Rajko Mamuzić, u Novom Sadu, 2008). U Vojvodini su Olgi Jevrić dodeljena i značajna priznanja – poput specijalnog priznanja za stvaralaštvo u oblasti skulpture na Jedanaestom Likovnom susretu u Subotici (1972), Specijalne nagrada na Sedmom PIJS-u u Pančevu (1993) te Nagrada Sava Šumanović za likovno stvaralaštvo (2013) koja joj je dodeljena za izložbu Materija duha u Kući legata u Beogradu a koja se, zapravo, odnosi na njeno celokupno umetničko delo, jedno od najznačajnijih u istoriji naše umetnosti.

Fotografije:

Sajmiše, bara na ulazu, 1989.

Dan osvećenja hrama Sv. Save, gradilište, 1989

Tri elementa I, 1955-56.

Dejan Vučetić

KOMPOZITNO-KONSTRUKTIVNE SILE SKULPTURA OLGE JEVRIĆ

Skulptura Olge Jevrić je stvorena od nestandardnog materijala, kao što su: feri-oksidi, cement, prskano gvožđe, baronejt i šipke. Neka dela su izvedena u gipsu i terakoti, ali su više vezana za raniju fazu njenog rada. U procesu građenja masa Olga Jevrić koristi postupak postepenog ređanja slojeva u cilju efikasnijeg i preciznijeg određivanja mera i odnosa. Skulpture srednjih i većih dimenzija poseduju konstrukcijske metalne kosture stvorene od žica koji se potom uobličavaju u procesu otelotvorenja zamisli. Opna mase – faktura, sadrži svojstva slična organskim oblicima. Ona nije izglacana, ne poseduje crtu ornamenta, već pruža utisak kao da na njoj nema naznake ljudske intervencije i da je prepuštena kretanju unutarnjih sila koje poput rasta i asimetričnosti oblika prisutnom u organskom svetu deluju u kreiranju ekspresivnih formi njenih skulptura. Međutim, u ovom postupku, kompozicija je prethodno osmišljena i uz pomoć metalnih mrežastih konstrukcija stvara se kostur skulpture. Oblik se gradi postepeno u slojevima, uz pomoć prethodno zadatih shema, ali i empirije uz posmatranje više planova. U procesu stvaranja, Olga Jevrić se zaustavlja u trenutku kada ne treba više ništa dodati, niti oduzeti; skulptura je tada dovedena do svoje punoće i deluje u prostoru svojim unutarnjim zakonitostima i nužnošću. Ona nikad ne poseduje jedan plan sagledavanja, već je koncipirana da se može kružiti oko nje i percipirati iz različitih uglova sa menjanjem opšteg vizuelnog dejstva.

Prostor ili praznina je element koji obuhvata masu i uključuje je u okruženje. Ona je negativni volumen u skulpturalnom smislu jer je pripijen za oblik i vezan za njega u sveobuhvatnom rešenju. Dakle, ne može se sagledavati izolovano, kao pomoćni ili sporedni element. On je ravnopravni činilac strukturalne celine i jedinstva kreacije. Njegova voluminoznost je nevidljiva, ali prisutna, posebno u zaključanim, zatvorenim formama (Prostor u staništu Ia, Dvostruko kolo Ia, Forma u nastajanju).

U okviru trijadnog odnosa, treći element čine šipke. One se mogu sagledati kao krvotok skulpturalnog bića koji hrani delove tkiva skulpture. Šipke određuju njihove odnose u statičkom i konstruktivnom smislu, ali i pružaju mogućnost odvajanja tkiva, rapoređivanja težišta masa ili njihovog suzbijanja, grupisanja i svođenja na zatvorenije oblike. Čini se kao da imaju funkciju „potencijometra“, jer u nekim ostvarenjima smanjuju naboj između masa, dok u drugim vešto premošćuju razlike i omogućavaju korespondiranje istih. One sugerišu zrake kretanja, neku vrstu sile tkanja u samom konstruktivnom sklopu, ukazujući na tačke ukrštanja i prepleta nosećih, nošenih i premostivih elemenata. One poseduju patinu nastalu usled korozije, te se bojom i fakturom uklapaju u zagasite, ugašene fonove svojstvene feri-oksidu, cementu, prskanom gvožđu ili baronejtu. Za razliku od spoljnog plana skulpture, unutarnji plan poseduje strog red organizovanja masa, skeleta (u vidu šipki i konstrukcijske mreže) i međusobnih odnosa. Posmatrajući ovaj red u strukturalnom smislu, naslućuju se zakonitosti koje Olga Jevrić poznaje i primenjuje iz svog muzičkog obrazovanja (ritam, interval, zvuk, tišina, akord, harmonija...) i koji prate utvrđene kanone nastale u procesu stvaranja dela i primenjene su na drugom polju – polju forme i plasticiteta.

Naposletku, skladnost je glavna premisa koja prožima, obuhvata i zadržava elemente skulpture u jednoj celini uprkos prividnom sukobu masa i napetosti oblika. Ona je polazište ideja pre početka i nakon završetka

Prostor u staništu I a, 1966-74.

Astatična kompozicija II a, 1969-75.

dela – vid pročišćenja i dovođenja sila na svoju meru. U prepletu masa, oblika i šipki u sadejstvu praznine tzv. negativnog volumena, stoji delo u promišljenom strukturalnom sklopu, u celini sagledano, dovedeno do znaka i simbola; u svojoj biti vanvremensko, u formalnom smislu u potpunosti skladno. Vera Horvat-Pintarić ističe: „Oblikovni su elementi angažirani u jednom složenom sukobu, koji je zaustavljen u svom trajanju“. Ipak, prilikom samog zaustavljanja, ostvaruje se efekat tišine koji upliće sile izmirenja suprotnosti i napetost svodi na nivo izbalansiranih formi. Vrsta napetosti i nevidljivog sukoba koji lebdi jedino se jasnije percipira na delima većeg formata (Vertikalna kompozicija Ia, Komplementarne forme I, Raspeti oblici Ia, Forma pod pritiskom Ia). Voluminoznost nadvladava sklop masa pomerajući šipke u drugi plan, čineći kao da će se mase spojiti, skliznuti ili kao da nekim čudom prkose gravitaciji.

U ovome se može pročitati i životna zakonitost i proces koji od snažnih naboja, impulsa i ekspanzije vodi ka smirivanju i zatvaranju. Upoređujući sa razvojem oblikovnih rešenja njene skulpture, prepoznaje se i ova zakonitost, jer dolazi do transponovanja unutarnjeg psihičkog stanja u oblik. Olga Jevrić kao da na nesvesnom planu prepoznaje da svaka misao poseduje korespondentni oblik. Ipak, ona stvara razmišljajući o pojmovnom svetu, njihovim korelacijama i plodovima istih (Prostorne kompozicije, Komplementarne forme, Artikulacija prostora, Prostori u staništu).

Olga Jevrić istražuje elemente ideja, pojmova, emotivnih pejzaža i misli, pretvarajući ih u oblik spoznaje, dodeljujući im njihove slojeve substantnosti i vibracije. Posmatrajući skulpturu Olge Jevrić pomišlja se na ideju polariteta, muškog i ženskog, punoće i praznine, kretanja i mirovanja, zvuka i tišine (Komplementarne forme I). To su osnovni polariteti koji se upotpunjuju u odnosima sklada, napetosti, pritajene ekspanzije, impregniranosti ili zatvaranja i povlačenja (Forma pod pritiskom Ia, Raspeti oblici Ia). Jedan svet oblika koji transponuje ideje bića sa ravni unutar-

njih uvida i spoznaja u kreacije materije, koje katkad deluju zaključano i skriveno, dok se nekad same nenadano razotkrivaju i snažno emituju poruku. Ipak, one u osnovi nisu mistifikovane, već stoje u svojoj uzvišenoj jednostavnosti. Elementi skulpture spajaju energiju prirodnih oblika s jedne strane i ljudske intervencije u vidu jasne logike s druge strane. Olga Jevrić se odlikuje jednom plemenitom crtom koja ukazuje na skromnost i jednostavnost postojanja. Iz takvih svetonazora se rodila i njena skulptura koja je dovoljna sebi i koja priča za sebe. Njoj nije potrebna publika. Ili kako ju je okarakterisao Miodrag B. Protić kao skulpturu koja „izgleda stvorena za velike razmere, za kamenite planinske vrhove koje tuku gromovi i bure; ne za salone. Mesto joj je u prirodnom i prirodno divljem ambijentu”.²

Ako se pogleda unazad na pređeni put umetničkog formiranja i stvaranja Olge Jevrić, ne može se zanemariti konzistentnost skulptorskog jezika i ideje koja nalazi obličje u svetu autonomnosti i umetnikove iskrenosti. Olga Jevrić ne spada u grupu umetnika koja svoju umetnost stavlja u službu samoafirmacije iz razloga samodopadanja i projektovanih marketinških planova. Ona nije umetnik projekat, ne koristi usud i volju za ciljeve izvan onih koji se ne zadržavaju na polju stvaranja, likovnosti i u njenom slučaju plasticiteta. Njena skulptura govori jezikom čiste likovnosti i estetske iskrenosti i u tom smislu je uslovno rečeno aristokratska i neuslovljena. Ideja njene umetnosti se može povezati sa impulsom koji se nikad nije želeo prilagoditi vladajućim strujanjima u umetničkoj praksi, već je postojala paralelno i u biti bila autonomna.

U vremenu i prostoru, ona crpi ideje i stvara refleksije stvarnosti iz iskrene potrebe za pročišćenjem i otelotvorenjem misli i osećaja u oblik. Njena umetnička istina je oslobođena primarne intencije obraćanja ili kritikovanja establišmenta i ne želi se dodvoriti oslanjajući se na kom-

2 Miodrag B. Protić, *Olga Jevrić*, Savremenici II, Nolit, Beograd 1964.

promise. Zapravo, to joj nikad nije ni bila namera. U suštini, skulptura Olge Jevrić vrlo često nije dopadljiva, govori arhaičnim jezikom i u svojoj samorefleksiji je uronjena u slojeve bića koje pokušava transponovati u oblik, u konstruktivni ansambl, u ritam praznine i punoće, nadanja i determinisanosti. Prevazilazi granice sada i ovde, iako se u određenim ciklusima tzv. porodicama bavi problematikom određene ideje koja je ste vezana za prostor i vreme, za događaj ili ličnost (Primer Predloga za spomenik ili Portreta). Izvan uslovljenosti prostorom i vremenom, kao i tragičnim događajima II svetskog rata, ne može se shvatiti ni umetnost Olge Jevrić. Moglo bi se reći da je ona kristalizacija svega doživljenog na putu koji nije bio nimalo lagodan. Ona takođe nosi i delić duha ovog prostora koji je pronicljivo zapazio C. Doelman napisavši: „Njena forma je snažna, izgleda kao da se na njoj vide tragovi iz iskonskih vremena. Zato, Olga Jevrić je bila inspirisana skulptovanim nadgrobnim kamenjem koje se nalazi u njenoj zemlji rasuto po grobljima iz prošlih epoha. Ta tema se najbolje oseća u njenom predlogu za spomenik koji je posvećen uspomenu na one koji su pali u borbama protiv Nemaca.”³ Ješa Denegri, kao neko ko se najviše bavio delom Olge Jevrić, nasuprot tome ističe i rasvetljava njene duhovne razloge i nužnosti njene kreativne misije: „Bila je svesna duhovnih korena, kulturnih temelja i životnih uslova socijalne okoline iz kojih je njeno poimanje umetnosti proizilazilo, drevni nasleđeni i savremeni lično proživljeni duh mesta sopstvene sredine utisnuti su u dubinsko značenje ove skulpture.”⁴

3 Cornelis Doelman, *De Biennale*, Nieuwe Rotterdamse courant, Rotterdam, 5. VIII 1958, prevod u katalogu izložbe *Umetnici članovi SANU*, Beograd, 1980.

4 Ješa Denegri, *Olga Jevrić*, Beograd, Topy, 2005, str. 65.

Artikulacija prostora II, 1956-57.

OLGA JEVRIĆ

1922. Rođena 29. septembra u Beogradu.

1928–1941. Pohađa osnovnu školu i niže razrede gimnazije u francusko-srpskoj školi „St. Joseph” u Beogradu. Paralelno sa gimnazijom uči na klavirskom odseku u klasi profesorke Zinaide Grickat u muzičkoj školi „Stanković”.

1942. Upisuje se na Muzičku akademiju a 1943. i na Akademije likovnih umetnosti.

1946. Diplomira na Muzičkoj akademiji na klavirskom odseku u klasi profesora Ćirila Ličara.

1948. Diplomira na vajarском odseku Akademije likovnih umetnosti a potom i magistrira (1949) u klasi profesora Sretena Stojanovića. Prvi put izlaže na Izložbi radova studenata Akademije likovnih umetnosti i VII izložbi ULUS.

1950. Izabrana je za člana ULUS-a i SLUJ-a.

1951. Na anonimnom konkursu za spomenik palim borcima u Prokuplju dobija uslovnu prvu nagradu. Izlaže sa grupom „Samostalni”.

1952. Radi mesec dana u umetničkoj radionici Frana Kršinića u Zagrebu. Studijsko putovanje po Italiji i poseta XXVI bijenala u Veneciji (od tada je redovno posećivala Venecijanska bijenala).

1953–1954. Studijski boravak u Grčkoj.

1955. Dobija stipendiju od Sekretarijata za kulturne veze s inostranstvom za studijski boravak u Parizu i Londonu. U Društvu Jugoslavija–Francuska u Parizu drži predavanje Mladi jugoslovenski skulptori.

1956. Izlaže na Izložbi savremene jugoslovenske umetnosti u Rimu i na Međunarodnoj izložbi savremene skulpture u Rodenovom muzeju u Parizu. Kraće studijsko putovanje po Italiji.

1957. Izlaže prvi put samostalno u Galeriji ULUS-a na Terazijama.

1958. Izlaže u jugoslovenskom paviljonu na XXIX bijenalu u Veneciji i skreće pažnju evropske likovne kritike. Studijska putovanja u Italiju, Švajcarsku, Belgiju i Francusku. Učestvuje u radu Umetničke kolonije u Bačkoj Topoli.

1959. Prvi put samostalno izlaže u inostranstvu: po pozivu u Galeriji Notizie u Torinu te na Prvom bijenalu sitne plastike u Padovi, gde je izlagala redovno do 1979. godine. Učestvuje u radu Umetničke kolonije Ečka.

1960. Samostalno izlaže u Galeriji Srema u Sremskoj Mitrovici. Studijska putovanja u Poljsku, Austriju i Italiju.

1961. Iz Fonda za unapređenje likovne umetnosti „Moša Pijade“ dobija stipendiju za studijski boravak u Parizu. Nagrada za dostignuća u skulpturi u 1960. godine iz Fonda „Vladislav Ribnikar“ (list Politika, Beograd). Nagrada za skulpturu na I jugoslovenskom trijenalu likovnih umetnosti, Beograd.

1962. Samostalno izlaže u Drian Galleries u Londonu. Studijska putovanja u Englesku, Holandiju, Francusku i Italiju.

1964. Samostalno izlaže radove nastale od 1954. do 1964. godine u Galeriji suvremene umjetnosti u Zagrebu. Piše odrednice za Likovnu enciklopediju Jugoslavije i Malu Prosvetinu enciklopediju (bez potpisa)..

1965. Samostalno izlaže u Salonu Muzeja savremene umetnosti u Beogradu dela stvarana u periodu 1963–1965. godine. Izlaže na Salonu mladih skulptora u Rodenovom muzeju u Parizu. Poklonila Muzeju u Jerusalimu skulpturu Predlog za spomenik.

1966. Kao stipendista Fordove fondacije boravi godinu dana u SAD. Dobija nagradu za skulpturu na Međunarodnoj izložbi OUN-a „Mir, humanost in prijateljstvo med narodov“ u Slovenjgradecu.

1967. Dobija prvu nagradu za skulpturu na III trijenalu likovnih umetnosti u Beogradu. Izlaže na Međunarodnoj izložbi u Pitsburgu.

1969. Dobija nagradu za skulpturu na X oktobarskom salonu u Beogradu. Studijsko putovanje u Francusku. U saradnji sa Mirjanom Jevrić prevodi knjigu Unutrašnja dekoracija, kratak istoriski pregled Džordža Sevidža u izdanju „Jugoslavija“, Beograd.

1970-1971. Studijska putovanja u Pariz, London i Holandiju.

1973. Dobija nagradu za skulpturu na Jubilarnoj prolećnoj izložbi ULUS-a. Učestvuje u radu umetničke kolonije u Bačkoj Topoli.

1974. Izabrana je 21. marta za dopisnog člana SANU u Odeljenju likovne i muzičke umetnosti. Kratko studijsko putovanje u Pariz.

1979. Dobija Sedmojulsku nagradu SR Srbije za dostignuća od opšteg značaja za razvoj likovnih umetnosti i Veliku počasnu nagradu na IV bijenalu sitne plastike u Murskoj Soboti.

1981. Retrospektivna izložba Olge Jevrić u Muzeju savremene umetnosti u Beogradu (obuhvata celokupni opus u periodu od četiri decenije). Izložba je praćena brojnim kritikama, intervjuima i

predavanjima. Proglašena je za najbolju izložbu u 1981. godini. Počinje u SANU rad na naučnom projektu „Rečnik pojmova iz oblasti likovnih umetnosti“.

1982. Nagrada SIZ-a za kulturu grada Beograda za najbolje ostvarenje u 1981. godini. Nagrađena izložba: Rerospektiva, Beograd, MSU. Studijsko putovanje u Veneciju, Kasel, Minhen. Nacionalna galerija u Berlinu otkupljuje tri skulpture.

1983. Izabrana je 15. decembra za redovnog člana SANU u Odeljenju likovne i muzičke umetnosti.

1988. Retrospektivna izložba male plastike pod nazivom Olga Jevrić: skulptura 1948-1988 u galeriji Studentskog kulturnog centra, povodom četrdesetogodišnjice rada.

1989. Dobija nagradu SIZ-a kulture grada Beograda za najvrednije ostvarenje u toku 1988. godine povodom samostalne izložbe u SKC-u u Beogradu. Po pozivu izlaže samostalno u okviru V PIJS-a u Pančevu (Homage a Olga Jevric).

1990. Dobija nagradu za skulpturu na Jesenjoj izložbi ULUS-a. Na izložbi Kleinplastiken u Nacionalnoj galeriji u Berlinu izlaže zajedno sa Henri Muirom, Albert Đakometijem, Aleksander Arhipenkom, Marino Marinijem, Hans Arpom....

1991. Dobija glavnu nagradu za skulpturu Veliko ukrštanje na jubilarnoj 25. izložbi Cetinjskog salona jugoslovenske umetnosti. Učestvuje u radu Internacionalnog simpozijuma skulpture Terra u Kikindi.

1993. Prvi put izlaže svoje fotografije u galeriji Centra za vizuelnu kulturu Zlatno oko u Novom Sadu.

1994. Učestvuje u radu Vajarskih susreta Meander u Apatinu.

2001. Retrospektivna izložba u Galeriji Srpske akademije nauka i umetnosti. Samostalne izložbe u Vrnjačkoj Banji i u Novom Sadu. Dobija nagradu Vukove zadužbine.

2004. Izbio požar u njenom ateljeu na Starom sajmištu.

2006. Poklonila Kući legata 44 skulpture nastale u periodu od 1952. do 2001. godine. Poklonila Srpskoj akademiji nauka i umetnosti 147 skulptura malog formata.

2008. Izložba u Galeriji likovne umetnosti – Poklon zbirci Rajka Mamuzića u Novom Sadu. Izložba na 9. Međunarodnom bijenalu umetnosti minijature u Gornjem Milanovcu.

2009. Dobija Vukovu nagradu Kulturno prosvetne zajednice Srbije za izuzetan doprinos razvoju kulture, obrazovanja i nauke u Srbiji.

2012. Retrospektivna izložba skulptura i fotografija Materija Duha u Kući legata. Aneksom ugovora o poklonu poklanja još tri skulpture Kući legata.

2013. Povodom izložbe Materija Duha umetnici su uručene i nagrade Sava Šumanović za likovno stvaralaštvo koju dodeljuje galerija Bel Art iz Novog Sada i Novosadski sajam Art-expo kao i Nagrada grada Beograda za likovno i primenjeno stvaralaštvo, vizuelne i proširene medije za 2012. godinu koju dodeljuje Skupština grada Beograda. Učestvuje na izložbi La qualit de l'ombre - A Europe of Artists u Ludvig muzeju u Koblencu (Olga Jevrić, Richard Deacon, Mrđan Bajić, Vincent Barr , Judith Reigl, Artur Brunsz, Julia Lohmann i Marc Herblin, Silke Helmerdig).

2014. Preminula 10. februara, u Beogradu.

OLGA JEVRIĆ,
SKULPTURE I FOTOGRAFIJE
Muzej savremene umetnosti
Vojvodine, Novi Sad

10 - 25. april 2014.

Skulpture

1. Predlog za spomenik Prokuplje, 1951, cement, 24x24x12cm
2. Tri elementa I, 1955-56, cement, gvožđe, 50x67x41cm
3. Memento II a, 1956-57, cement, 74x56x16cm
4. Artikulacija prostora II, 1956-57, cement, gvožđe, 29x45x32
5. Predlog za spomenik Zenica II a, 1961, cement, gvožđe, 69x39x26cm
6. Kaverozni oblik, 1963, cement, gvožđe, 45x54x38cm
7. Forma u nastajanju, 1964, cement, 45x60x39cm
8. Nadsvođena forma I a, 1964-65, cement, gvožđe, 52x52x36cm
9. Konvergentni masivi (3+2) I, 1965, cement, gvožđe, 37x38x17cm
10. Prostor u staništu I a, 1966-74, ferioksid, gvožđe, 37x40x38cm
11. Dislokacija I a, 1967-69, ferioksid, gvožđe, 50x61x45cm
12. Astaticna kompozicija II a, 1969-75, ferioksid, gvožđe, 33,5x25x23cm
13. Jednočlani skup - Egzostruktura I a, 1977-

78, ferioksid, gvožđe,
46x63x33cm

14. Dvostruko kolo I a, 1977-81, ferioksid, gvožđe, 38x31x34
 15. Veliko ukrštanje III, 1987-91, ferioksid, 42(51,6)x26,5(23)x16(21) cm
 16. Astaticna relacija I a, 1990-98, ferioksid, 58(60)x83(50)x13(32)cm
 17. Za izotopni prostor II, 1992, ferioksid, 30x40x29cm
 18. Jajinci I a, 1958-1991, terakota, 44X132x24cm.
 19. Ukrštanje, 1991, terakota, 41x85x20cm
 20. Astaticna kompozicija, 1991, terakota, 50x33x24cm
 21. Horizontalno ukrštanje, 1991, terakota, 37x75x31cm
 22. Za izotopni prostor II a, 1992, ferioksid, 30x48x29cm
- #### Fotografije
23. Borik, Hrvatska, jun 1984.
 24. Jardin des Plantes, Pariz, 18. maj 1985.
 25. Venecija, jun 1986.
 26. Solana, Tuzla, BiH, 1986.
 27. Igalo, Crna Gora, februar 1987.
 28. Načena rukavica, Igalo, februar 1987.
 29. Železnička stanica, Frankfurt, 24. Juni 1987.
 30. Radovi u Ulici Kneza

Mihajla, avgust 1988.

31. Dan osvećenja Hrama Sv. Save, gradilište, 1989.
 32. Bara na ulazu u dvorište ateljea, Staro sajmište, 1989.
 33. Uveli karanfili, Nikšić, 3. februar 1988.
 34. Trg Sv. Marka, Venecija, 13. jun 1989.
 35. 13. Staro sajmište, 1989.
 36. Turska, 1990.
 37. Blokovi kamenja. Staro sajmište, septembar 1991.
 38. Kalenić pijaca (diptih), Beograd, avgust 1991.
 39. Kalenić pijaca (triptih), Beograd, avgust-septembar 1991.
 40. Put za peskaru, avgust 1991.
 41. Kikinda, jul 1991.
 42. Šiblje. Staro sajmište, 1993.
 43. Bara. Staro sajmište, 1993.
 44. Pesak (triptih), 1993.
 45. Senka ograde, gradilište Hrama Sv. Save, Beograd, novembar 2003.
 46. Braničevska ulica (diptih) Beograd, novembar 2003.
- Napomena: Skulpture od rednog broja 1. do 17. i sve fotografije su preuzete iz fonda Kuće legata u Beogradu. Skulpture od rednog broja 18. do 21. su preuzete iz fonda Galerije Terra u Kikindi. Skulptura pod rednim brojem 22. je preuzeta iz zbirke Galerije SANU Ogranak u Novom Sadu.

